

Mort față de păcat odată pentru totdeauna – Autor necunoscut

Verset călăuzitor: Romani 6.10

Romani 6.10: Pentru că, în ceea ce a murit, a murit față de păcat odată pentru totdeauna; iar în ceea ce trăiește, trăiește față de Dumnezeu.

Domnul nostru preamărit a venit o dată în această lume pentru a rezolva problema gravă a păcatului. Acesta a fost scopul venirii Sale. El a venit să ia locul nostru ca păcătoși, să moară pentru noi. Nu exista o altă cale de a rezolva această chestiune. El nu a murit pentru că ar fi trebuit să moară; oh, nu, El a fost Cel Sfânt și Drept. El a murit pentru noi din har și având în vedere păcatul care ne murdărise și ne ținea captivi; și a făcut-o *odată pentru totdeauna*. Această lucrare nu poate și nu trebuie să fie repetată niciodată. El a trebuit să o facă din cauza păcatului care ne despărțea de Dumnezeu pentru totdeauna, iar acum, pentru că a îndeplinit lucrarea dificilă, El nu mai are nimic de-a face cu păcatul. „Pentru că, în ceea ce a murit, a murit *față de păcat* odată pentru totdeauna”. Într-adevăr, El îi va judeca pe păcătoși într-o zi, dar a terminat pentru totdeauna cu păcatul ca atare, de care a trebuit să se ocupe aici pentru a ne salva. Pe cruce, Cel curat și fără de păcat a trebuit să fie adus în legătură cu păcatul; acolo întreaga chestiune a trebuit să ajungă la o decizie, într-adevăr, acolo El a fost făcut păcat pentru glorificarea lui Dumnezeu. Dar acum El a terminat cu păcatul odată pentru totdeauna. „Iar în ceea ce trăiește, trăiește față de Dumnezeu.” Există, ca să spunem așa, *un singur* lucru care constituie viața Lui acum, *un singur* lucru care caracterizează și umple toate comunicările, și acesta este *Dumnezeu*.

În viața Sa aici pe pământ, El L-a slujit pe Dumnezeu în mod desăvârșit; fiecare pas a fost desăvârșit, pentru că Dumnezeu a stat întotdeauna înaintea Duhului Său. Dar El a trebuit să Se confrunte cu păcatul din jur; a fost umilit de el, întristat de el, a fost un Om al durerii din cauza lui; și – *El a trebuit să fie făcut păcat pentru noi*. Desăvârșit în dragoste și ascultare ca Om pe pământ, El a venit să se ocupe de păcat și, în cele din urmă, așa cum am menționat deja, să fie făcut păcat, după ce S-a dovedit a fi cu totul fără păcat, El, Cel care nu a cunoscut păcatul. Dar acum El a terminat cu păcatul pentru totdeauna. El a murit pentru păcat și, împlinind în chip desăvârșit lucrarea, a părăsit prin moarte întreaga scenă în care a avut de-a face cu el, iar prin înviere a intrat acum într-o nouă stare ca Om, în care are de-a face doar cu Dumnezeu. Acest pasaj nu se referă la perfecțiunea intenției Sale (aceasta a fost întotdeauna perfectă, la fel ca și umblarea Sa; în acest sens, El a trăit întotdeauna pentru Dumnezeu), ci la ceea ce trăiește acum în și pentru Dumnezeu. Pentru sufletul Său **nu mai există** nimic altceva.

Și acum, ce înseamnă aceasta pentru noi? Apostolul spune: „*Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus*” [Romani 6.11]. Ce gând este acesta! Credinciosul este îndreptățit să se considere mort față de păcat. Nu că păcatul în carne nu mai are poftă și dorințe; dar credinciosul nu le permite să domnească în trupul său ca să asculte de poftele lui, ci el umblă în libertatea și puterea unei vieți noi. El ține frâiele, ca să spunem așa, în mâna sa și nu permite păcatului, care este încă în el, să folosească trupul pentru a-și împlini poftele. Cândva a fost sclavul păcatului, dar acum este chemat să se prezinte lui Dumnezeu ca unul eliberat, da, ca unul viu din morți, și să-și dea „mădularele lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptății” [Romani 6.13]. Căci păcatul nu mai are stăpânire asupra lui, pentru că el nu mai este sub Lege, ci sub har.

Fie ca Dumnezeu să dea scriitorului și cititorului acestor rânduri să umble mai mult ca oricând în această binecuvântată libertate, spre gloria Celui care ne-a eliberat! Ar putea exista ceva mai înalt, mai glorios pentru noi decât să ne prezentăm *lui Dumnezeu*, să trăim *pentru Dumnezeu*?
